

Червона шапочка

Євген Литвиненко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Кресало

Повертався якось із війни вояк. Іде собі, мугикаючи пісеньку. На ногах чоботи, на голові — ківер, при боці — гостра шабля, за спиною ранець — оце й усе його добро.

Іде він, іде й зустрічає відьму. Була вона страшнішою від усіх ворогів, із якими йому доводилося битись.

— Куди простуєш, вояче? — питає відьма.

— Додому йду. Довгенько воював, але мало чого здобув...

— А ти не журися, — каже відьма, — зараз матимеш стільки грошей, скільки можеш узяти з собою!

— І що ж я маю за це зробити? — здивувався вояк.

— Та дрібницю. Онде бачиш повалене дерево, а в ньому дупло, — це вхід до печери. Обв'яжися мотузкою, а кінець віддай мені, і спускайся вниз. Як спустишся, то побачиш троє дверей. Спершу відчини ті, що ближче до тебе. Там стоятиме кута скриня, а на ній сидітиме собака, очі в нього, як блюдця! Але ти не бійся, вояче, я дам тобі свій фартух — схопи собаку і посади на нього. Відкрий скриню, тільки не квапся набивати ранець — там лише мідяки. Хочеш на срібло розжитися — відчини другі двері. Скриню в цій кімнаті стереже собака з очима, як млинові жорна, — посади його на фартух і відкривай скриню, але знову ж таки не квапся. А коли відчиниш треті двері, то побачиш собаку з очима, як величезні колеса. Але ти і його не лякайся — посади на фартух і відкривай віко скрині. У ній — золото! Бери скільки душа забажає, а я тебе потім підніму нагору.

— Чим же я маю тобі віддячити? — ще не вірячи своєму щастю, запитав вояк.

— Грошей мені не треба, ти тільки принеси старе кресало, яке дуже давно забула там моя бабуся.

Вояк обв'язався мотузкою і спустився в печеру.

Усе сталося так, як і казала відьма.

Вояк набив золотом ранець, кишені, чоботи ще й ківер, прихопив із собою кресало і з'явився перед старою відьмою.

Він був вельми задоволений, непокоїло його тільки одне — навіщо їй це старе кресало?

— Ти своє отримав, тепер віддавай кресало і йди, куди очі світять, — просичала відьма.

— Не дістанеш ти кресала, стара, поки не скажеш, навіщо воно тобі. Признавайся, бо відрубав тобі голову!

— Віддай кресало! — знову просичала відьма.

Тоді вояк вихопив шаблю й відрубав їй голову. Потім висипав усе золото у фартух, засунув кресало в чобіт і подався дорогою в напрямку міста.

Місто було просто казкове — зеленіли дерева, буяли квіти, а на пагорбі височів королівський палац із вежею, сіни якої були оббиті міддю і сяяли в світлі сонячного проміння.

Вояк швидко при звичався до міста. Він оселився у заїжджому дворі й уже наступного дня купив собі нові чоботи й розкішний мундир. Тепер його всі знали й прагнули заприятелювати з ним. Йому навперебій розповідали про всі варті уваги події та новини. Розказали йому і про дочку короля — красуню принцесу.

— От би глянути на неї! — зітхав вояк.

— Ніхто не бачив нашої принцеси. Король замкнув її у мідній вежі, коли йому напропорчили, що вона вийде заміж за простого вояка, — розповідали йому приятелі.

Нові друзі не давали воякові спокою й залюбки радили, як витратити гроші. Таке життя йому дуже подобалось, і, здавалося, так буде завжди. Але грошей меншало й меншало. Зрештою настав час, коли у вояка не лишилося жодної монети. Довелося йому перебратися у комірчину на горищі. Друзі його вже не навідували.

Нудьгував якось увечері вояк на своєму горищі у непрозірній темряві й згадав про відьмине кресало. Узяв він кресало, чиркнув по кременю, й тієї самої миті постав перед ним собака з очима, як блюдця, той самий, якого він бачив у печері.

— Що накажете, господарю? — прогавкав він.

— Дивина, та й годі! — прошепотів приголомшений вояк і відразу ж наказав: — Притягни-но мені грошень, і якнайбільше!

Собака миттю зник, але не минуло й хвилини, як він повернувся назад, несучи на спині мішок. У ньому були мідні монети.

Тоді вояк чиркнув двічі, і собака з очима, як млинові жорна, приніс йому срібло. Нарешті він чиркнув тричі, й перед ним з'явився собака з мішком, наповненим золотом.

Вояк знову почав жити, як справжній пан, — тепер він мав усе, навіть колишні друзі-приятелі повернулися й знов почали казати йому всякі приємні слова.

Тільки думка про прекрасну принцесу не давала воякові спокою. «Я мушу її побачити!» твердо вирішив він. І якось уночі дістав кресало.

Щойно він чиркнув по кременю, як з'явився собака з очима наче блюдця.

— Ось що, — сказав вояк суворо, — я хочу негайно побачити принцесу!

Собака зник і враз повернувся, несучи на спині сонну принцесу. Дівчина була дуже вродлива, вояк не стримався й поцілував її.

Уранці принцеса розповіла королю й королеві дивовижний сон, що наснився їй цієї ночі: як мчала вона містом на спині в собаки і як вояк поцілував її.

«Тут щось не так!» — подумала королева, але вголос не сказала й слова.

...

Далі — у повній книжці «Червона шапочка».
nashaknyga.com.ua